

סיפורו של הספל הישן

י. מרקל

אולי גם אתם שומרים ספל מיוחד האהוב עליכם, שרק ממנו אתם רוצים לשתות. כשהייתי קטן היה לי ספל כזה ואהבתי אותו מעל הכל. אולי היום לא הייתי חושב שהוא יפה כל כך, אך אז מצא חן בעיניי מאוד. הוא היה גדול, עם בטן מנופחת ועליה מצויירים שלושה אווזים ושלושה פרחים כחולים. תמיד רציתי לשתות רק מהספל הזה ושום דבר לא טעם לי כששתיתי אותו מספל אחר. אבל אז קרה משהו! איני יודע האם הייתי קצת רדום, או הייתה לי מרה שחורה, בכל אופן כשרציתי לקחת לידי את הספל בארוחת הבוקר, ידי זזה, קקאו חם נשפך על השולחן והספל שלי נפל במכה גדולה

על הרצפה.

איזה מזל ביש! הרמתי אותו, אבל ראיתי שהוא סדוק מלמעלה למטה. כבר לא יכולתי לשתות ממנו, אבל היה לי חבל לזרוק אותו. אחרי ארוחת הבוקר רחצתי את הספל הישן היטב ושמתי אותו לגמרי מאחור בתוך ארון המטבח, שם איפה שאיש לא יכול היה להגיע בקלות. לא תיארתי לעצמי שיומיים אחר כך אמא תחליט לנקות את הארון ותזרוק את הספל לאשפה.

אני יכול לתאר לעצמי איך הרגיש הספל שלי. "קודם שוברים אותי" קילל בוודאי "ואז אינני כבר מועיל להם כי אני סדוק וזורקים אותי סתם. זה תוכלו לעשות לכל חפץ אחר, אבל לא לי!" אינני יודע איך, בכל אופן הוא הצליח ויצא מתוך ערמת האשפה.

הוא ניסה לארגן לו שוב את חייו, וכשהלך

ברחוב עבר ליד חנות כלי מטבח. זה כמובן עניין אותו מאוד. הוא עמד לפני חלון הראווה והשתומם כשראה איזה כלים מגוונים מונחים שם. ואז הוא גילה תחתית קטנה עם פרחים, בוודאי לא דבר מפואר כלשהו, סתם תחתית צבעונית רגילה, אבל הספל שלי הוקסם ממנה. הוא מעולם עוד לא עמד על תחתית, הוא היה שמן מדי לכך, אך על התחתית הזו רצה מאוד לעמוד. מרוגש דפק על שמשות החלון בידית שלו. התחתית הצבעונית הרגישה בו והתחילה לצלצל קלילות. והספל הבין שגם הוא מצא חן בענייה. עכשיו הספל הישן שלי נכנס לחנות כלי המטבח וביקש לקבל את התחתית הצבעונית מהתצוגה בחלון. הזבנית לא רצתה תחילה לשמוע אותו ורק שאלה מה יעשה ספל ישן כמוהו עם תחתית חדשה לגמרי.

"זה לא עניינך" ענה לה הספל, ואז היא הוציאה את התחתית מהחלון. "אם לארוז אותה או שתשב עליה מיד?" "לארוז?" נזף הספל "מה פתאום." הוא רצה מיד להתיישב על התחתית, אבל הזבנית עצרה אותו "קודם שני יורו ועשרים סנט, בבקשה." "איך? לא מדובר כאן על כסף אלא על אהבה." אבל הזבנית החזירה כבר את התחתית לחלון "בלי תשלום אין סחורה." מאין ייקח ספל ישן שני יורו ועשרים סנט? הוא נזכר ששמע פעם שכסף מקבלים בבנק, ולכן שם את צעדיו לבנק הקרוב. שם ניגש לקופאי ואמר "בבקשה, תוכל לתת לי שני יורו עשרים?" "במטבעות בלבד או גם שטרות?" "איך שנוח לך." אבל כשהקופאי ביקש את מספר החשבון

שלו, שוב נבוך הספל הישן. הוא כלל לא הבין על מה מדובר. "אני מודה שיש לי סדק" אמר "אבל הכסף הרי לא יברח דרך סדק קטן."
כלום לא עזר. ללא חשבון לא ניתן לקבל כסף בשום בנק עלי אדמות.
"אתה צריך להרוויח כסף" אמר לו הקופאי והפנה אותו ללשכת העבודה. שם בדקו אותו בקפדנות. "אתה סדוק" אמרו "לא נוכל להשיג לך עבודה."
"אולי בכל זאת, במסעדה כלשהי למשל" הציע הספל. "כלי שבור במסעדה? הרי הלקוחות יברחו. מוטב שתלך ללשכת הרווחה."
לספל שלי כבר נמאס לנדוד אבל הלך בכל זאת ללשכת הרווחה. "אני נכה אומלל. אולי תוכלו לתת לי שני יורו עשרים?"
שאלו אותו האם בכלל מגיעה לו תמיכה.

"האם אינכם רואים שאני סדוק? ותנסו לאחוז בידית שלי, תשמעו שהיא כבר חורקת!"
כן, ניתן היה לראות שהספל לא במצב טוב במיוחד "אבל בשביל מה לך הסכום הזה?"
הספל היה נבוך קצת "תראו, לכל אחד חלום קטן שלו, ואני חולם על תחתית צבעונית."
"איך? צבעונית? לפי התקנות מגיעה לך לכל היותר תחתית לבנה, בשווי של שמונים סנט. תמלא את הטופס בשלושה עותקים ונא לא לשכוח לציין את מקומות העבודה בחמש השנים האחרונות."
"ראשיהם לא לגמרי בסדר" חשב הספל שלי והסתלק משם.
ומה עכשיו? הוא התיישב מיואש על המדרכה. אבל מה מתעופף שם באוויר? קטע קרוע מעיתון. ובכותרת גדולה רואים

כבר לא רואים אותה. אלא שהתחתית
נסדקה, והסדק נשאר עד היום.
לספל שלי לא היה איכפת, להפך, הוא
אהב את התחתית עוד יותר. ואיך אני
יודע כל זאת? הספל שלי חזר אלי יחד
עם התחתית האהובה שלו, וסיפר לי
הכל.

איך אחרת יכולתי למצוא ספל ישן
ותחתית חדשה, שניהם עם סדקים?

"צלחת מעופפת התג.." יותר לא ניתן היה
לקרוא אבל זה הספיק. צלחת מעופפת!?
הוא החזיק היטב את הניר כדי שזה לא
יעוף הלאה. אינני יודע איך הצליח לעשות
זאת, אבל בכל אופן חזר לחנות כלי
המטבח ושם את קטע העיתון על החלון.
מה קרה הלאה הוא לא רוצה לספר. אבל
אני מתאר לעצמי שגם התחתית
הצבעונית בעצמה לא רצתה להאמין.
ובכל זאת עשתה זאת, אחרי שניסתה
בזהירות. בוודאי היא השתוממה יותר
מהזבנית, כאשר פתאום התרוממה
באוויר. הזבניות קראו מיד למנהל החנות
וזה התרגש מאוד. הרי לא יתכן שתחתית
צבעונית תצא מהחנות ללא תשלום.
"עצורי! אקרא למשטרה! את שייכת לנו!
זו גניבה!" הוא חסם את הדלת בגופו,
אבל התחתית נתנה לו מכה במצח.
כנראה קיבל שם חבורה טובה, אבל היום